

Mannen som kom til helvete

Det var en gang en mann som hadde levd et slem og usselt liv, og Vårherre ville han ikke ha noe med å gjøre. Så da han døde kom han til helvete. Fanden tok imot ham med et stort glis og låste døra med et smell.

Der inne var det syndere av alle slag, dog det var ikke så fullt som mannen hadde forventet. Alle var de kledd i de samme usle fillene, og alle sto de i den samme pine. Men tre skilte seg ut fra mengden; de sto med slik ære og ærbødighet at mannen gikk bort og spurte hvem de var.

«Vi er de beste her nede», svarte en av dem. «For av alle syndere som har havnet her, er ingen så gode og barmhjertige som oss. Ta meg for eksempel: Jeg har alltid betalt min tiende og min skatt. Penger var meg aldri kjær, men jeg lot dem strømme til enhver som var i nød. Presten var alltid lykkelig over å se meg, og borgermesteren hilste alltid så vennlig. Så som du forstår, det er en særdeles god synder du taler med.»

«Nesten like god som denne karen», sa den andre. «For jeg har hedret min mor og min far mer iherdig enn noen kunne forvente. Som barn var jeg dem særdeles lydige, og som voksen kom jeg stadig hjem og hilste. Det var ikke en ting de manglet i sin alderdom, og deres glede over å se meg var alltid overveldende. Det hersket ikke tvil om hvor glad de var i meg, og jeg ble roset langt mer enn alle mine søsken. Så du forstår, det er en særdeles særdeles god synder du taler med.»

«Nesten like god som denne karen», sa den siste. «For jeg har hatt øye for de aller svakeste. Ikke en tigger har jeg gått forbi uten å gi, og alltid har jeg hilst hver og en stakkarslig skapning med den ytterste respekt. Farløse og enker har jeg gitt mat, gamle og skrøpelige har jeg hjulpet langs veien, og ensomme og forlatte har jeg talt med og moret. De sa det var lik englebesøk å se meg, og mitt navn vandret fra munn til munn overalt hvor jeg ferdet. Så du forstår, det er en særdeles særdeles særdeles god synder du taler med.»

«Ja, det er i sannhet en ære å treffe de beste synderne som har havnet i helvete», bukket mannen, og visste han var langt ifra så god og barmhjertig som disse. «Men har dere sett min svoger? Jeg skulle så gjerne treffe ham.»

«Å kjære!» ropte den første. «Du mener ikke lovbrøyteren som unnlot kirken å få inn lønn, og som snøt på skatten både tidt og ofte?»

«Det kan kanskje være min svoger.»

«Å nei!» ropte den andre. «Det kan vel ikke være gjerrigknarken som aldri gav fra seg en eneste krone, selv ikke til sine barn, men drakk dem alle bort på fyll og fanteri?»

«Det kan absolutt være min svoger.»

«Å huff!» ropte den tredje. «Vi taler vel ikke om den selviske drittsekken som sparket tiggere over ende og ertet farløse og enker?»

«Det kan ikke være andre enn min svoger dere taler om, dere beskriver ham på en prikk. Hvor kan jeg så finne ham?»

«Du finner ikke ham her», svarte de. «I sin nød kalte han på Vårherre, så der han er kan du ikke komme.»

Så ble de alle fire stående og klage og syte over den usle svogeren. Og om presten har rett, står de der og syter den dag idag.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et eventyr av Karl-Robert Rønning.

IDK

*«Hvem ønsker å være den beste synderen noen gang har gått til helvete?»
– Andrew Wommack*

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.